

de
Gouden
Kandelaar

DE REALITEIT VAN GODS HUIS

Harry Foster

HET GELOOF BEHOUDEN

T.L. Macartney

Aflevering 158

DE REALITEIT VAN GODS HUIS

Lezen: Gen. 27:1-46; 28:1-22

“En hij vreesde en zeide: Hoe ontzagwekkend is deze plaats. Dit is niet anders dan een huis Gods, dit is de poort des hemels”
(Gen. 28:17).

Toen Jakob iets zag van het gezinsleven zoals God dat bedoeld had, was dat misschien wel het kritiekste moment van zijn hele loopbaan. Het was niet in de hemel, maar hier op aarde. Maar het was zo goddelijk en heerlijk dat het hem met verbazing en ontzag vervulde. “Dit is niet anders dan het huis van God”, riep hij uit en hij voegde er nog aan toe: “dit is de poort des hemels.”

Het huis van het zelfleven

Het was zo totaal anders dan het huisgezin dat hij net had achtergelaten in Berseba! Als er één huis op aarde het huis van God had moeten zijn, dan was dat toch zeker het huis van Isaäk. Het had het moeten zijn, maar het was het niet. Zelfs Jakob moet de tegenstelling wel opgevallen zijn. Wat hij achtergelaten had, had het huis van God moeten zijn, maar het was het huis van het zelfleven. Geen enkele bezoeker daar zou met verbazing uitroepen: “De HERE is aan deze plaats.” Er was weinig te merken van de aanwezigheid van de Heer in het huis van Isaäk.

1. De rol van Isaäk

Laten we nu de verschillende leden van het gezin eens nader beschouwen. Esau slaan we over, want hij was een man van het vlees, van wie je geen geestelijke waarde kunt verwachten. Maar kunnen we van Isaäk eigenlijk wel iets beters zeggen? Oppervlakkig bekeken verdient hij, als arme blinde man die men te slim af was, ons medelijden. Maar bij nadere beschouwing zien we dat hij in wezen degene was die deze hele ongelukkige geschiedenis van leugen en bedrog had veroorzaakt (Gen. 28:1-4). Er is geen enkele aanwijzing dat de Heer hem bevolen had de zegen over Esau uit te spreken. Isaäk meende dat hij zou sterven en wilde blijkbaar zeker zijn dat Esau zijn erfgenaam zou worden. In feite had hij nog heel wat jaren te leven. Het is niet gemakkelijk om de preciese volgorde van deze

gebeurtenissen te berekenen, maar één ding is volkomen duidelijk en dat is dat Isaäk hierna nog meer dan twintig jaar geleefd heeft. We lezen dat hij honderdtachtig geworden is en dat Jakob van zijn ballingschap teruggekeerd was en al zijn twaalf zonen al had voor hij en Esau hun vader begraven hebben (Gen. 35:29). Maakte Isaäk zich echt zorgen over zijn dood? Het is duidelijk dat dat niet gehoeft had. Of zocht hij misschien een excuus om zijn eigenbedachte plan door te drukken? Haast is bijna altijd een kenmerk van vleeselijkheid. De eerste les voor de geestelijke mens is dat hij leert wachten op de Here. Maar wanneer wij onze eigen slimme plannen hebben, en onze eigen ideeën doordrukken, handelen we maar al te vaak overhaast.

Bovendien krijg je de indruk dat Isaäk deze zaak in het geheim probeerde te regelen. Hij riep zijn huisgezin niet bijeen, maar sprak onder vier ogen met Esau. Heel toevallig hoorde Rebekka hun gesprek (vers 6). Het was niet voor haar oren bestemd, want dan had zij Isaäk eraan kunnen herinneren dat hij in strijd met de geopenbaarde wil van God handelde. We kunnen ons afvragen: waarom deze haast en waarom deze geheimhouding? De waarheid is dat Isaäk Jakob niet erg mocht. We kunnen hem dat nauwelijks kwalijk nemen omdat niemand Jakob ooit erg graag mocht, behalve zijn moeder dan (Gen. 25:28). Isaäks voorkeur had geen geestelijke grond; die was meer gebaseerd op zijn liefde voor dat wat Esau voor hem deed dan op hoe hij was. Niet dat het zo ongewoon is dat vaders en moeders een bepaalde voorkeur onder hun kinderen hebben, maar in dit geval was de zaak ernstig, want het betekende dat Isaäks natuurlijke voorkeur zijn geestelijk oordeel vertroebelde. Vroeger hadden Isaäk en Rebekka echt dingen met de Here meegemaakt. Ondanks Isaäks positie als erfgenaam van Abraham en ondanks de duidelijke tekenen van Gods werk in zijn huwelijk met Rebekka, had het echtpaar twintig jaar samengeleefd zonder kinderen te krijgen. Pas nadat ze lange tijd het aangezicht van de Heer gezocht hadden kregen ze een gezin, maar het bleef beperkt tot deze tweeling. Tijdens hun geboorte ging Rebekka door een bijzonder lijden heen, dat haar opnieuw het aangezicht van de Heer deed zoeken. Toen ontving ze een duidelijke aanwijzing dat Jakob de eerste plaats zou hebben, boven Esau. Deze goddelijke keuze wordt overal in de Schrift benadrukt; we kunnen ons niet voorstellen dat Isaäk zich hiervan niet bewust was. Hierin lag dus de fundamentele tegenstelling in het huis van Isaäk: hij liet zich leiden door zijn natuurlijke voorkeur, in plaats van zich aan de geopenbaarde wil van God te onderwerpen. En hij was het hoofd van het huis.

2. Het aandeel van Rebekka

Het is dus niet verwonderlijk dat Rebekka de toevlucht nam tot leugen en bedrog! Zij werd ongetwijfeld ook door haar eigen voorkeur geleid, maar hoewel haar natuurlijke verlangens samenvielen met de wil van God, veranderde dat niet het feit dat haar motieven zelfzuchtig en onzuiver waren. Ze had gelijk dat Jakob de zegen moest hebben; toch was haar methode om het tot stand te brengen totaal fout. Ze beantwoordde vleselijkheid met vleselijkheid, een fatale fout. Ze had ontdekt dat de oude Isaäk plannen beraamde om zijn eigen wil door te zetten en ze probeerde hem met list te slim af te zijn. Het was veel beter geweest als ze vrijmoedig naar Isaäk toe was gegaan, hem had herinnerd aan het woord des Heren en dan de zaak aan God had toevertrouwd! Of misschien was het nog beter geweest als ze de Here in gebed had gezocht, zoals ze dat gedaan had toen de jongens geboren werden. Ze had God kunnen herinneren aan Zijn trouw; ze had een beroep kunnen doen op Hem. In plaats daarvan beantwoordde ze vlees met vlees. Hoe vaak gebeurt dat niet in wat het huis van God hoort te zijn! Als iemand van mening is dat we een te hard oordeel over haar uitgesproken hebben, en dat zij in haar positie moeilijk anders had kunnen handelen, laten we het dan zo gunstig mogelijk voor haar formuleren en zeggen dat ze probeerde de Here te helpen. Maar dat kan heel gevaarlijk zijn. Het werk van de Heer wordt even vaak belemmerd en bezoedeld door vleeselijke pogingen Hem te helpen als door opzettelijke ongehoorzaamheid. Pas op en probeer niet de dingen voor de Heer gemakkelijker te maken! Dat leidt vaak tot rampzalige toestanden.

3. Het aandeel van Jakob

Het laatste lid van de familie dat we nader willen beschouwen is Jakob zelf. Hij pleegde het eigenlijke bedrog en hem treft alle blaam, hoewel hij in feite het werktuig van Rebekka was, maar dan wel een gewillig werktuig. Zij was het die het slimme plan voor hem bedacht had en haar ambitie wekte de zijne op en spoorde hem aan in zijn kwaad. De naam Rebekka betekent vleierij. Dat geeft duidelijk aan wat er achter zoveel daden van het vlees onder Gods volk schuilt. Vleierij ondersteunde de persoonlijke ambitie en deze ambitie leidde tot gemene plannen. En het resultaat van dit alles was grote schande in dit huisgezin, dat Gods huis had moeten zijn.

Jakobs grootste angst was dat hij ontdekt zou worden. Het vlees is heel gevoelig aangaande uiterlijke schijn. Jakob maakte zich niet te veel

zorgen over zijn werkelijke toestand, maar vond het heel belangrijk wat ze van hem zouden denken. “Misschien zal mijn vader mij betasten; dan zal ik in zijn ogen zijn als iemand, die de spot met hem drijft” (Gen. 27:12). Maar misschien was het ergste van de hele geschiedenis wel dat hij met het grootste gemak de naam van de Here aan zijn bedrog verbond. “Omdat de Here, uw God, mij deed slagen” (vers 20). Let op dat er staat “uw God” en niet “mijn God”. We kunnen misschien haast niet geloven dat iemand zulk grof bedrog pleegt en dan met het grootste gemak de naam des Heren noemt, maar toch is dit een normaal kenmerk van vleeselijkheid. Eigen daden worden met schijnvroomheid verhuld.

Hun lijden en verlies

Wat een droevig stel! Wat daar die dag gebeurde zou een schande zijn voor elk huis, laat staan voor het huis van een Isaäk. Het is een wonder dat de Heer nog iets met deze situatie kon doen. Maar toch was het zo. Meer dan dat, God gebruikte de daad van Rebekka en Jakob in Zijn goddelijke soevereiniteit om Isaäk van zijn dwaze eigen wil te weerhouden en zo Gods bepaalde wil tot uitvoering te brengen. De genade van God is zo wonderbaar; Hij laat Zijn onwaardige volk niet in de steek. Zijn soevereiniteit is zo machtig dat hij zelfs hun dwaasheden kan gebruiken om Zijn eigen doel tot stand te brengen. Dit moet voor ons een reden tot hoop en lofprijzing zijn.

We moeten echter wel opmerken dat de betrokken personen een bittere oogst van hun vlees binnenhaalden. Er staat dat Isaäk geweldig schrok (vers 33) en het moet voor hem pijnlijk geweest zijn om zijn favoriete zoon te horen schreeuwen met “een luide en bittere schreeuw” (vers 34). Rebekka had haar zin gekregen, maar ze had haar zoon verloren, want Jakob moest ver weggaan. En hoewel ze verwachtte dat het slechts voor enkele dagen zou zijn, was het in feite zoveel jaar dat ze hem waarschijnlijk nooit weer gezien heeft. En wat moeten we nog van Jakob zeggen? Hij heeft inderdaad de zegen ontvangen, maar wat heeft hij er voor moeten lijden!

Het huis Gods

Het was aan het begin van al dit lijden dat God Jakob een ander soort gemeenschap liet zien, een huis niet beheerst door de wil van het vlees, maar door de wil van God. Het was meer dan een droom. God liet hem er

iets van zien hoe heerlijk het leven kan zijn voor iemand die overgegaan is van het huis van het zelfleven naar het huis van God. “Dit is niet anders dan een huis Gods”, riep Jakob uit. Er is een plaats waar hemels leven hier op aarde geleefd wordt. Het Nieuwe Testament maakt duidelijk wat dit huis is.

1. Samenwerking in plaats van overheersing

Het is ten eerste een plaats waar de mens niet langer gedwongen moet worden om te buigen voor de wil van God, maar waar hij met blijdschap die wil begroet en met haar samenwerkt. Voor alle duidelijkheid: Gods wil moet overwinnen. Die wil heeft inderdaad overwonnen, ondanks alle dwaasheid en bedrog in dat huisgezin in Berseba. We kunnen de wil van God niet verbreken, maar we kunnen wel onszelf breken door te proberen die wil te weerstaan. Maar Gods huis is niet de plaats waar God van buitenaf ingrijpt, waar Hij ondanks de mens Zijn wil laat gelden, en hem door omstandigheden, lijden of rampen dwingt voor Zijn wil te buigen. Zijn huis is de plaats waar harten openstaan, ontvankelijk zijn en verlangen gewillig te gehoorzamen. Het schijnt dat Isaäk uiteindelijk toch daar gekomen is waar hij met een gewillig hart met God samenwerkte. We lezen in Hebrëen 11:20 dat Isaäk door het geloof zijn zonen zijn zegen gegeven heeft. Dit kan moeilijk op de situatie slaan die we net beschreven hebben, maar waarschijnlijk vond dit plaats toen Jakob van huis wegging. Toen Isaäk hem wegzond naar Haran, was er niets waaruit we kunnen concluderen dat hij spijt had van de zegen voor Jakob, of dat hij die ongedaan zou willen maken als dat gekund had. Hij herhaalde en bevestigde die integendeel en gaf hem van ganser harte de “zegen van Abraham” (Gen. 28:4). Hij rechtvaardigde God. Hij erkende wat hij in eerste instantie had moeten doen. Hij heeft de vermaning aanvaard en zich niet alleen aan de wil van God onderworpen, maar ook daarmee samengewerkt. Als iemand bereid is gecorrigeerd te worden en gewillig om te leren, is dat een bewijs van geestelijk zijn.

Jakob zelf toonde op het moment dat hij ging sterven juist op dit punt een verrassende gevoeligheid voor de Here. Dat hij de beide zonen van Jozef zegende wordt als zijn grote geloofsdaad beschreven in Hebrëen 11:21. Zelfs Jozef vond het moeilijk te aanvaarden dat de jongste boven de oudste gezegend zou worden, maar Jakob was vastbesloten. Hij had kennelijk zijn les geleerd, dat in het huis van God alle persoonlijke voorkeur aan de kant moet worden gezet, want alleen de Here heeft het recht om te kiezen en te beslissen.

2. Waarheid in plaats van bedrog

Het volgende dat we willen opmerken is dat in Gods huis het licht van de hemel alle aardse verwarring of fouten verdrijft. De Here scheen ver weg in het huis van Isaäk, want de hele sfeer was vol duisternis en bedrog. Iedereen handelde alsof de Here er niet was, met inbegrip van Isaäk, die er zo op gebrand was zijn wil door te drijven. Omdat Isaäks eigen geweten zo slecht was, liet hij zich door Jakob bedriegen. Als hij blind was, waarom vertrouwde hij dan op zijn eigen zintuigen van betasten en ruiken? Waarom vroeg hij de Here niet om licht? Dat durfde hij niet, want hij had het contact met God verloren. Omdat zijn geestelijk oog boos was, was zijn hele lichaam vol duisternis. Ook voor Rebekka en Jakob scheen de Here ver weg. Zolang zij Isaäk te slim af waren hadden ze geen angst. Maar in Bethel was het totaal anders! Daar riep Jakob uit: “Waarlijk, de Here is aan deze plaats” (Gen. 28:17). Het schijnt dat hij in ieder geval op dat moment geen illusies had over zichzelf. De Geest die in Gods huis regeert is de Geest der Waarheid, zodat daar geen blindheid of bedrog kan blijven bestaan.

In Bethel hoorde Jakob de stem van God zelf. In het huis van Isaäk klonken er vele stemmen, maar niemand legde zijn oor te luisteren om te zien of de Here ook sprak. Isaäk, Esau, Rebekka en Jakob – zij mengden zich allen in het tumult van menselijke stemmen en brachten hun eigen ideeën en plannen naar voren, voor hun eigen belang. Daar was de stem van Jakob, zo onmiskenbaar dat als Isaäk niet zo’n haast had gehad hij die zeker herkend zou hebben en gewaarschuwd zou zijn. Dan was er Isaäks eigen stem, die weliswaar de wil van God uitsprak, maar als het ware per vergissing, ondanks zichzelf. In Bethel daarentegen, hoewel er vele engelen waren, was er slechts één stem, de stem van de Heer. Hij was het die bovenaan de ladder stond en sprak.

3. Nieuwheid des levens in plaats van natuurlijk verval

De tegenstelling tussen de twee huizen was er ook een van menselijke doodsheid en aftakeling en goddelijke vernieuwing en frisheid. Het droevige van deze geschiedenis van Isaäk op zijn oude dag was dat hij zo duidelijk anders was geworden dan in zijn vroegere dagen van geestelijke vitaliteit. Hij had van zijn vader Abraham een rijke erfenis aan godvruchtigheid ontvangen en we weten hoe duidelijk God er was in het begin van zijn leven. Toen hij opgroeide ging hij zelf dat leven van geloof binnen dat zijn vader zo gekenmerkt had. Het belangrijkste van zijn middelbare leeftijd was de wijze waarop hij de putten van Abraham heropende, die

dichtgestopt waren door vijandige Filistijnen. Hij gaf hier als het ware mee te kennen dat hij persoonlijk in hetzelfde leven met God was binnengegaan dat zijn vader gekend had. Zoals gezegd was de geboorte van zijn tweeling het gevolg van geestelijke strijd en gebed. Maar nu was hij oud. Hij was zwak geworden, blind en toegeeflijk. Dit is typerend voor al het menselijke, want verval en achteruitgang zijn onvermijdelijk waar het natuurlijke leven de overhand heeft. In Bethel daarentegen was Jakob onder de indruk van de energie en moeiteloze activiteit van de engelen op de goddelijke ladder. Engelen Gods klommen daarlangs op en daalden daarlangs neder; er was een constante stroom van hemels leven. Zo is het altijd in Gods huis. Er is voortdurend beweging. Niet de naar beneden gerichte stroom van activiteit die het vlees dient, maar de levende beweging van dat wat de hemel dient.

4. Verruiming in plaats van bekrompenheid

Tenslotte zien we dat het huis van God de plaats is waar bekrompenheid en beperking plaats moeten geven aan een geweldige verruiming. Als een bezoeker op die bewuste dag naar binnen gekeken had bij het gezin in Berseba zou hij gezien hebben hoe bekrompen het allemaal was. Waar gingen al deze plannen en ruzies over? Het was in belangrijke mate rivaliteit over de vraag wie van de twee het meest van zijn vader zou erven. Al die hebzucht en dat bedrog ging om een paar aardse bezittingen. Eigenbelang is altijd zo laag bij de gronds en bekrompen! Toen Jakob uit die verstikkende aardse sfeer in de heldere, hemelse lucht van Bethel kwam, hoorde hij God spreken over zegeningen zo groot als het heelal en zo oneindig als de eeuwigheid. “En uw nageslacht zal zijn als het stof der aarde, en gij zult u uitbreiden naar het westen, oosten, noorden en zuiden, en met u en met uw nageslacht zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden” (Gen. 28:14).

Vanaf dat moment wandelde Jakob in de weg van verruiming. Nadat hij niets meer over had dan de belofte van God, kreeg hij de zekerheid dat er bij God geen bekrompenheid is. We willen opmerken dat wat Jakob ook kreeg door zijn bedrog, het zeker geen wereldse rijkdom was. Er is rechtvaardigheid in Gods wegen, zelfs ten aanzien van zulke mannen als Esau. Hoewel deze de geestelijke erfenis miste – die had hij immers geminacht – had hij er materieel niet onder te lijden. Op dat gebied kwam hij niet bedrogen uit, want in plaats van maar een deel van Isaäks rijkdom te ontvangen had hij meer dan het deel van de eerstgeborene, want hij had alles en kreeg uiteindelijk zelfs nog een extra geschenk van Jakob. Jakob

moest met niets beginnen en zijn eigen fortuin bij elkaar verdienen, daarginds in Syrië. Wat hij naar zich toe probeerde te halen heeft hij niet gekregen; toen hij het liet gaan kreeg hij de belofte van al de goddelijke volheid. Hij schijnt dit principe in Bethel te hebben begrepen, want hier nam hij zich voor God de tienden van alles te geven. In het huis van het zelfleven zoekt men zijn eigenbelang en het is allemaal zo bekrompen. In het huis van God heeft de mens als zodanig niets, maar de genade brengt hem binnen in een allesomvattende zegen en volheid.

“Dit *is* het huis van God.” Misschien zijn er sommigen die zich afvragen waar je zo’n huis kunt vinden. Het antwoord is: overal, zolang aan deze geestelijke voorwaarden wordt voldaan. Het hangt niet van de plaats af. Het huis van God is geen plaats, het is een volk – een volk voor wie de Here alles is. En degenen onder ons die zo’n leven samen geproefd hebben stemmen graag in met de woorden van Jakob: “Dit is de poort des hemels.”

Harry Foster

HET GELOOF BEHOUDEN

GEILLUSTREERD DOOR HET BOUWEN VAN DE MUREN VAN JERUZALEM DOOR NEHEMIA

“... het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans ...” 2 Tim. 4:6-8.

Deze woorden behoren zeker tot de aangrijpendste woorden die ooit opgeschreven zijn, want het zijn de woorden van een onschuldige, oude man in een Romeinse kerker, wachtend op zijn terechtstelling. We vinden deze woorden in de laatste en zeer belangrijke brief van Paulus, die hij geschreven heeft aan zijn trouwe vriend en medewerker Timotheüs.

Hij schrijft: “Strijd de goede strijd des geloofs” (1 Tim. 6:12), hij schrijft over de geestelijke strijd waarin hij heel zijn leven gewikkeld is geweest als een goed soldaat van Christus Jezus (2 Tim. 2:3). Hij schrijft over het ten einde brengen van zijn loop, over zijn roeping en over de taak die hem door God is opgedragen (Hand. 20:24; Hebr. 12:1-2). Hij gebruikt hetzelfde woord als dat wat de Here Jezus aan het kruis sprak: “Het is volbracht”, waarmee Hij aangaf dat Hij het grote werk van verlossing, dat de Vader Hem te doen gegeven had, voleindigd had (Joh. 17:4; 19:30). Ook Paulus weet dat zijn werk gedaan is. Maar waar we ons nu mee bezig willen houden zijn de woorden “ik heb *het geloof behouden*”. Wat bedoelt hij met die woorden?

In zijn brieven aan Timotheüs spoort Paulus hem aan om te bewaren wat hem is toevertrouwd. Dat is niet alleen de waarheid van het evangelie of de zekerheden van het geloof, maar ook het echte christelijke leven en de ervaring die daarvan de ware uitdrukking vormen. Hij waarschuwt Timotheüs ook “dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van *het geloof ...*” (1 Tim. 4:1; 6:20-21; 2 Tim. 1:14. Zie ook Luc. 18:8; Mat. 24:11-13).

Het is belangrijk om te beseffen dat “het geloof” veel meer is dan de grote fundamentele waarheden van het evangelie. Het is “het getuigenis van Jezus”, “het geloof van Jezus”, “de goede belijdenis van Christus Jezus”, die “de getrouwe getuige” is (Op. 1:9; 14:12; 1 Tim. 6:13; Op. 1:5). Het geloof is “*het geloof van Jezus*”, het is alles wat Hij was, zei en deed (en niet zei en deed). Merk op hoe veelzeggend Zijn zwijgen is en

hoe krachtig Zijn aanwezigheid, voor Pilatus bijvoorbeeld en aan het kruis. Het is Zijn totale leven, in woorden zowel als in daden. En het is dit Leven, dat het Licht is, dat nu gezien behoort te worden in Zijn gemeente, die moet zijn als “een stad die op een berg ligt, die niet verborgen kan blijven ...” en “helder als kristal ...” (Mat. 5:14; Op. 21:10-11). “Het geloof” is niet wat men algemeen onder de christelijke religie verstaat, en nog minder alle godsdienstige opvattingen waarin men overeenstemt binnen de belijdende kerk. Het is het unieke leven en getuigenis van Jezus zelf dat in deze donkere wereld schijnt (1 Joh. 1:1-4). Dit is het geloof dat Paulus behouden heeft en in zijn leven en dienst gestalte trachtte te geven temidden van veel tegenspraak. We willen nu enkele van deze tegenwerpingen tegen het geloof zien.

Zoals uit Paulus’ brieven blijkt, heeft hij zijn leven lang belijdende christenen ontmoet die uit het spoor der waarheid waren geraakt of wier geloof schipbreuk geleden had of die wandelden als vijanden van het kruis van Christus (2 Tim. 2:17-18; 1 Tim. 1:19; Fil. 3:18). Hij was ook ernstig bezorgd over de vleselijkheid, onvolwassenheid en verwarring in de gemeenten (bijv. 1 Cor. 3:1-3), en over mensen als Demas die hun geloof niet behielden – “Demas heeft mij uit liefde voor de tegenwoordige wereld verlaten” (2 Tim. 4:10). Hij was bezorgd toen hij de discipelen te Efeze ontmoette die bekeerd waren door Apollos, die op dat moment zelf nog slechts een beperkt begrip van het geloof had, zodat deze discipelen dientengevolge ook slechts een beperkte christelijke ervaring hadden (Hand. 18:24-19:7). Wat worden er een problemen veroorzaakt door een onvolledige evangelieprediking. Hoeveel “christenen” zijn vandaag niet grotendeels onwetend aangaande het ware “geloof van Jezus”, “al de raad Gods” (Hand. 20:27).

Paulus maakte zich ook zorgen over de gemeente in Jeruzalem die zo tragisch in een compromis was terechtgekomen, waar men 25 jaar na pinksteren nog steeds “ijverde voor de wet” (Hand. 21:20). Van deze gelovigen kun je nauwelijks zeggen dat ze het geloof behielden dat Paulus predikte. Nog een voorbeeld van het niet “behouden van het geloof” was de droevige achteruitgang onder de gemeenten in het algemeen tegen het einde van het apostolische tijdperk, toen er een nieuwe generatie gekomen was (Op. 2 en 3). Dat is zeker een ernstige waarschuwing voor ons allen. Het is niet de zogenaamde generatiekloof waar we ons bezorgd over moeten maken (er is geen generatiekloof in Christus), maar over deze vreselijke neiging om af te vallen, om geestelijk weg te zakken, zoals de gemeente in Efeze: “Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt.”

Het is een zeer belangrijke zaak om het “geloof van Jezus” te behouden, naar de Schriften en naar de Geest, in een gezonde leer en in een Christus-gelijkvormig leven, individueel en als Zijn gemeente in onze samenkomsten onder het Hoofd Christus. Gaat de kwaliteit en echtheid van ons leven en getuigenis en gemeenteleven ons evenzeer aan het hart als onze leer?

De betekenis van het bouwen van de muren van Jeruzalem door Nehemia

De woorden van Paulus “Ik heb het geloof behouden”, zien we weerspiegeld in het bouwen van de muren van Jeruzalem door Nehemia. Maar eerst willen we in het kort zien wat er gebeurde voor Nehemia naar Jeruzalem trok in 445 voor Christus.

In 536 voor Christus keerde Zerubbabel uit Babylon terug met zo’n vijftigduizend ballingen. Ze richtten het altaar op (een voorafschaduwung van het kruis), en legden de fundamente van de tempel (een voorafschaduwung van de gemeente). Ze ondervonden hevige tegenstand van de Samaritanen die in het land woonden (Ezra 4), en de tempel was pas klaar in 516 voor Christus, dankzij het profeteren van Haggai en Zacharia (Ezra 5:1; 6:14). Het is belangrijk om op te merken dat er een lange tussenpoos was tussen de voltooiing van de tempel in 516 voor Christus en het bouwen van de muur in 445 voor Christus, zo’n zeventig jaar. Waarom die lange tussenpoos? Daar zijn zeker twee redenen voor aan te wijzen: de voortdurende tegenstand en het lage geestelijke niveau van het volk Gods. We vinden weinig details over deze periode in de Schrift. Het waren moeilijke tijden in het Perzische rijk. Het verhaal van Esther (een periode van achteenvijftig jaar) komt tussen Ezra 6 en 7 in; dan volgt de terugkeer van Ezra in 458 voor Christus met nog enkele duizenden ballingen in hoofdstuk 7. Maar we kunnen wel met stelligheid zeggen dat het volk het herbouwen van de muren niet vergeten had, dat ze zelfs enkele pogingen daartoe ondernamen, maar alle pogingen liepen op niets uit door de uiterlijke tegenstand en de innerlijke toestand van het volk. En zo bleef “de muur van Jeruzalem afgebroken en zijn poorten met vuur verbrand” (Neh. 1:3).

Dit was het wat Nehemia zorgen baarde. Het altaar was er, de tempel was er en dus was het centrale getuigenis van de waarachtige God nog steeds daar in Jeruzalem. Maar er was geen *stad*, want een stad *moet* muren hebben. De toestand van de muren en poorten was een afspiegeling

van de toestand van het volk en deed eigenlijk het getuigenis van het altaar en de tempel teniet. Het hele getuigenis van het overblijfsel werd hierdoor verzwakt en ondermijnd. Er was geen *duidelijk afgebakende stad* met muren als afscheiding; *iedereen* kon in en uit lopen en deed dat ook. Een stad *moet* muren en poorten hebben. Alles sprak van verwarring. Geen wonder dat Nehemia's hart gebroken was en bewogen om actie te ondernemen. Is dit alles niet een opmerkelijk nauwkeurig beeld van de gemeente in onze tijd? Is die niet als een stad zonder muren? Als wij bijvoorbeeld proberen "het geloof van Jezus" te omschrijven of het punt van de wedergeboorte onder de belijdende Christenen aansnijden of vraagtekens zetten bij verschillende kerkelijke activiteiten, zoeken we slechts de muren te bouwen. Maar we kunnen er zeker van zijn dat we dezelfde tegenstand krijgen als Nehemia.

Voordat we nader zullen ingaan op enkele details van de situatie ten tijde van Nehemia, waarbij we niet vergeten dat hij niet slechts de muur bouwde, maar dat het ging om de geestelijke toestand van het volk (het ene is de uiterlijke uitdrukking van het andere), willen we eerst de langdurige, verwarde en ingewikkelde situatie bezien die de achtergrond vormt van Ezra en Nehemia. Dat geeft ons een waardevolle sleutel om de details te begrijpen.

Daartoe moeten wij teruggaan naar de scheuring van het koninkrijk na Salomo, ca. 950 voor Christus, toen de tien stammen (Israël) zich afscheidden van Juda en Benjamin, en Jerobeam een alternatieve en valse aanbidding van Jahweh instelde in Bethel en Dan (1 Kon. 12). Voeg hierbij de invoering van de Baäldienst door Achab en Izebel (1 Kon. 16:30-33) en de geestelijke verwarring in het noordelijke koninkrijk was compleet. Uiteraard was er toen, zoals altijd, een minderheid in Israël die de Here trouw bleef. Voor zulke mensen vervulden Elia en Elisa hun bediening, maar de situatie was dusdanig dat het oordeel onafwendbaar was en Israël werd weggevoerd in de Assyrische ballingschap in 721 voor Christus, honderdvijftien jaar voor de Babylonische ballingschap van Juda (2 Kon. 17:6).

Het Assyrische beleid was erop gericht een deel van de bevolking van de landen die zij veroverden over te plaatsen naar andere delen van hun rijk. Zo werden velen uit Israël overgeplaatst naar Assyrië en vreemdelingen werden naar Samaria gebracht. Op deze wijze ontstond er in de provincie Samaria een hopeloos vermengde bevolking en godsdienst. Het was naar deze situatie dat het overblijfsel van Juda terugkeerde vanuit Babylon (Israël keerde niet terug). Dit verklaart waarom ze de hulp weigerden die

hen door de gemengde bevolking om hen heen aangeboden werd om de tempel te herbouwen en ook waarom later Nehemia hun hulp weigerde bij het herbouwen van de muren. Sanballat, en velen in Samaria met hem, hebben ongetwijfeld beweerd dat ze de Here God aanbaden, maar de godsdienstige verwarring was zo groot (net als heden ten dage in het Christendom) dat Nehemia deze bewering wel moest afwijzen. Alleen diegenen die konden aantonen dat ze krachtens *geboorte* het echte volk van God waren en ware aanbidders van de ware God, konden geaccepteerd worden (zie Ezra 2:59 en Joh. 4:20-24). Dit onderscheid tussen het ware volk van God en “al wie van gemengde afkomst waren” was toen het grote probleem en is dat altijd gebleven en is dat vandaag nog steeds. Alleen degenen die waarachtig wedergeboren zijn zijn echte christenen en alleen zulke mensen kunnen de waarachtige God aanbidden in geest en in waarheid. Wie zo’n positie inneemt gelooft in het bouwen van de muren zoals Nehemia en in “het geloof van Jezus behouden” (bewaren) zoals Paulus.

We willen nu naar enkele details in Nehemia kijken:

1. De felle tegenstand

Achter de felle tegenstand van de gemengde bevolking *buiten* de stad, waarbij lichamelijk geweld en intriges van allerlei soort gebruikt werden (hoofdstuk 6) ligt de geestelijke strijd waarin al Gods kinderen altijd betrokken zijn. Hier zien we wat het Nieuwe Testament “de wereld” noemt, deze gevallen wereld en in het bijzonder de religieuze wereld met zijn haat tegen een duidelijk evangelie en zijn liefde voor compromis en syncretisme. De media in onze tijd zijn er vol van.

2. De vijand binnen de stad – een leiderschap in compromis

Velen van hen hadden een verbond gesloten met de vijand buiten (6:17-19). (We zien dit grote probleem van valse leiders en profeten door de hele Schrift heen). Het feit dat de kleinzoon van Eljasib, de hogepriester, een schoonzoon was van Sanballat, en dat Eljasib Tobia de Ammoniet onderdak verschaftte in de tempel toen Nehemia weg was, zijn schokkende voorbeelden hiervan. De hogepriester had zich dus verbonden met de grootste vijanden van Nehemia (13:4-9, 28-29). We moeten heel ernstig nemen wat Nehemia en Maleachi, die ongeveer in deze tijd profeteerden, te zeggen hebben over vals leiderschap dat in compromis leeft, want we zien het overal om ons heen. Let ook op de aanwezigheid van valse profeten (6:10-14). Wat is er in onze tijd een behoefte aan waar, sterk en geestelijk leiderschap, zoals dat van Nehemia.

3. De toestand van het volk

We willen twee dingen noemen. Het eerste is het eeuwige probleem van gemengde huwelijken, dat zowel bij Ezra als Nehemia naar voren komt. We moeten dit in onze toepassing niet beperken tot een huwelijk tussen een christen en een ongelovige. Nee, het gaat veel dieper. Deze afscheiding van alle vreemdelingen en van degenen die van gemengde afkomst waren (9:2; 13:3) spreekt van de relatie van de christen en van de gemeente met de wereld in alle aspecten van leven, gedachten en wijze van doen (Rom. 12:1-2; 1 Joh. 2:15-17; Joh. 15:19; 17:14). Vandaag is er zoveel van de wereld en haar wegen in de gemeente dat je ze nauwelijks meer van elkaar kunt onderscheiden. Nehemia merkte dat de helft van de kinderen uit deze gemengde huwelijken zelfs de taal van Sion niet kon spreken, maar alleen die van de omringende volkeren (13:23-27). Helaas is dit ook vandaag maar al te waar, nu een compromis met de wereld normaal is. Een sterk geestelijk leiderschap, zoals we dat zien in Nehemia, is nagenoeg onbekend en zou zeker verworpen worden. In zekere zin was wat Nehemia deed een afschaduwing van de tempelreiniging door onze Here. Merk ook op dat de mannen van Tyrus in Jeruzalem kwamen en daar op de Sabbat handel dreven (13:16-18).

Ons tweede punt is het eeuwige probleem van relaties, het tweede gebod: “Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Mat. 22:39). In het Nieuwe Testament lezen we: “Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij elkander liefhebt” (Joh. 13:34,35). Ten tijde van Nehemia openbaarde dit probleem zich in de oude vloek van geldleningen, waarbij de rijken profiteerden ten koste van de armen en hen zo tot slavernij brachten (hoofdstuk 5). Laten we beseffen dat de toepassing van wat toen gebeurde voor de *christenen* van onze tijd is, niet voor de wereld. We moeten achter de symptomen de werkelijke oorzaak zien om de boodschap op onszelf te kunnen toepassen. Het is niet waarschijnlijk dat we schuldig zijn aan deze dingen, maar toch kunnen we schuldig zijn aan de oorzaak die er achter ligt, namelijk een verkeerde instelling ten aanzien van bezit. En laten we niet vergeten dat “rijk” een betrekkelijk begrip is. Als je meer hebt dan de noodzakelijke levensbehoeften ben je rijk in vergelijking met hen die dat alles niet hebben (Mat. 6:25-34). In onze tijd moet de zogenaamde middenklasse in het Westen tot de rijken gerekend worden. Het is goed er op te letten hoeveel de Schrift zegt over het gevaar van geld en bezittingen (Mat. 19:16-26; Jac. 2:1-17; 5:1-6). De meerderheid van de mensheid is altijd arm geweest en werd uitgebuit door de rijke minderheid. Wat kun je

anders verwachten in deze gevallen wereld. Maar de christenen behoren de liefde van Christus te tonen in hun samenleven, en aan allen die behoeftig zijn. Dit in scherp contrast met de wereld. “Laten wij liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid” (1 Joh. 3:16-18). Het schokte Nehemia dat er een dergelijke situatie *onder het volk van God* was. Het was volkomen in tegenspraak met het altaar, de tempel en de muren die ze aan het bouwen waren (5:6-13). Het bestaan van zulke tegenstellingen, “rijk” en “arm”, en van sociale klassen onder Gods volk, heeft altijd tragische gevolgen gehad. Naar Zijn soeverein bevel mogen allen profiteren van alles wat we zijn en hebben.

Waar het om gaat bij dit probleem is onze houding ten opzichte van ons geld en onze bezittingen. De rijke christen die meent dat zijn geld hem het *recht* geeft om er een hogere levensstandaard op na te houden dan zijn arme broeder (met allerlei luxe, dure vakanties enz.) en meent dat hij, nadat hij zijn tienden aan de Heer gegeven heeft, de rest voor zichzelf mag besteden, is *in groot gevaar*. De Schriften leren duidelijk dat *alles wat we bezitten* van Hem is en dat we het mogen gebruiken voor Hem en voor anderen en voor onze eigen noodzakelijke behoeften. Wij zijn slechts *beheerders van Zijn rijkdommen*. Uiteraard is het niet de bedoeling om dat wat Hij ons heeft toevertrouwd zonder meer weg te geven, maar het met wijsheid, *onder Zijn leiding* te gebruiken. Waar het om gaat is dat we niets bezitten. Het feit dat er arme, middenklasse en rijke kerken zijn veroorzaakt ons. Dit is een groot kwaad. Nehemia's eigen voorbeeld hierin is indrukwekkend (5:14-19); dat van de Here Jezus zelfs nog meer (2 Cor. 8:9 in de context). Helaas heeft de geest van het overdadige Westen de kerk geïnfiltrerd. Onze besteding van geld (in het bijzonder wat we voor onszelf uitgeven) is een vrij goede aanduiding van onze ware geestelijke toestand.

4. Ezra's onderricht in het Woord van God

Zie hoe ongelofelijk belangrijk het Woord is en wat een krachtige uitwerking dit op het volk heeft en let op de volgende punten in hoofdstuk 8, 9 en 13.

Ten eerste het verlangen van het volk het Woord te horen. “Men verzocht de schriftgeleerde Ezra het boek der wet van Mozes ... te halen.” Hongerige harten zijn essentieel voor effectief onderwijs (8:2).

Ten tweede luisterden zij aandachtig van dat het licht werd tot de namiddag! Wat een verwijt aan velen van ons die na twintig minuten luisteren al rusteloos beginnen te worden (8:4)! Toen het Boek geopend werd

stond het gehele volk op en loofde de Here. Daarmee gaven ze te kennen dat ze beseften dat de Here aanwezig was en dat het van het grootste belang was te luisteren (8:6,7).

Het lezen en het onderricht waren helder en begrijpelijk, gefundeerd in het Woord en vrij van menselijke gedachten, opgehangen aan een tekst. Het Woord werd uitgelegd (8:8,9).

Ten derde is het indrukwekkend dat Ezra's bediening geen "eenmanszaak" was; velen waren betrokken bij het uitleg geven van het Woord (8:5,8,14). Ook al zijn begaafde bijbelleraren van onschatbare waarde, we zien hier iets van hoe de gemeente functioneerde in het Nieuwe Testament. Ze bouwde zichzelf op in de liefde (Ef. 4:11-16).

Vervolgens zien we dat een van de resultaten was dat de leiders het loofhutfest in het boek der wet ontdekten, dat heel het volk daarna ging vieren. Het is van betekenis dat het juist dit feest was dat herontdekt werd. Het volk van God moet er voortdurend aan herinnerd worden dat ze een volk van pelgrims zijn. Wij zijn "vreemdelingen en bijwoners" hier op aarde (8:14-19; Hebr. 11:13-16).

Dan zien we dat dit bezig zijn met het Woord niet alleen maar iets van het ogenblik was. Het volk bleef erin volharden. Het volk had berouw, ze scheidten zich af van alle vreemdelingen. We lezen van hun belijdenis, aanbidding, gebeden en hun verbond met de Here en van hun gehoorzaamheid met betrekking tot Ammon en Moab (9:1-38; 13:1-3).

Tenslotte is het duidelijk dat Nehemia overeenkomstig het Woord regeerde in alles wat hij deed (13:4-31). Hoezeer hebben we ook in onze tijd gezalfd onderricht in het Woord nodig, en harten die er op in willen gaan, zodat levens veranderd worden!

5. De boodschap van de muren en de poorten

De muren spraken van wat binnen was en wat buiten. Ze zeiden als het ware: "Er is binnen deze muren geen plaats voor de wereld, het vlees of de duivel." Ze bakenden het "geloof van Jezus" als het ware af. In nieuwtestamentische termen gaven ze de scheidslijn tussen de oude en de nieuwe schepping aan. "Leg de oude mens af – doe de nieuwe mens aan" (Col. 3:1-17). De poorten spraken er ten eerste van dat zij die binnen zijn zich niet moeten isoleren of zich superieur voelen. Hier is geen plaats voor exclusivisme of farizeïsme. Maar ze moeten dienend uitgaan tot hen die buiten zijn. Ten tweede lieten de poorten zien dat zij die buiten zijn deze stad mogen binnengaan op de voorwaarden van de Koning (vgl. de muren en poorten van de heilige stad, Op. 21:1-22:5).

6. Het probleem van het puin

“De kracht der dragers schiet te kort en puin is er te veel; wij zijn niet in staat de muur te bouwen” (4:10). Onze gevallen menselijke natuur, *onze* ideeën, plannen, pogingen enzovoorts, zijn altijd een belemmering voor het echte bouwen. Het is essentieel (en vermoeiend!) om het puin kwijt te raken. Alleen de volledige boodschap van het kruis, gepredikt, verstaan, aanvaard en toegepast, maakt het bouwen van de gemeente mogelijk. Het is niet genoeg dat we geleerd hebben dat Christus voor ons gestorven is (Rom. 5:8); we moeten ook leren dat *wij* met Christus *gestorven* zijn. (Rom. 6:8). Het puin moet weg. Het nieuwe Jeruzalem is van zuiver goud – er is daar geen puin (Op. 21:18).

7. Hoe Nehemia in geloof handelde

We zien hoe hij geleid werd. God legde Zijn zorg omtrent de situatie in het hart van Nehemia. Hij handelde in geloof en God eerde dat. Zo werkte hij op eenvoudige wijze met de Here samen. Uiterlijk gebeurde er niets bovennatuurlijks (1:4; 2:12).

Ook zien we hoe koning Arthahsasta onder de indruk moet zijn geweest van het persoonlijk getuigenis en de integriteit van Nehemia, dat hij aan zijn verzoek voldeed (2:1-6).

We zien de wijsheid en het vooruitzien van Nehemia als hij de koning brieven vraagt voor “de landvoogden van het gebied over de Rivier”, waarbij ook Sanballat, de landvoogd van Samaria hoorde (2:7-11). Hij was niet zomaar een enthousiasteling, maar iemand die vastbesloten was zijn taak af te maken.

Dan zien we hoe hij ’s nachts de muren en poorten van Jeruzalem ging verkennen om zelf de werkelijke situatie in ogenschouw te nemen, voordat hij iemand vertelde wat God hem in het hart gegeven had om voor Jeruzalem te doen (2:12-18).

Ook zien we zijn besluitvaardig, ja meedogenloos leiderschap (2:20; 5:6-7; 6:3,11-12; 13:4-9,28-29). In onze tijd vinden we het moeilijk om te zien dat dit een aspect is van de *liefde* van God in actie, omdat wij het woord “liefde” veelal in emotionele sentimentaliteit interpreteren (Hebr. 12:5-6).

Nehemia zag het bouwen als een oorlog, vanwege de vele vormen van vijandelijke activiteit, inclusief guerilla-strijd, bedrog, beschuldiging, ontmoediging, vrees, enzovoorts (hoofdstuk 4). Let er ook op hoe het gebed genoemd wordt, de waakzaamheid, de wapens, de hoorn om de mensen te verzamelen waar de vijand aanviel en de nadruk op het samengaan

van bouwen en strijden. En later werden de poorten zorgvuldig bewaakt (13:19). Dit alles doet ons aan de Efezebrief denken, waar we ook zien hoe het bouwen van de gemeente en de geestelijke strijd samengaan.

In de laatste beide verzen geeft Nehemia een soort samenvatting van zijn werk onder het volk, een werk van “reiniging” en het “treffen van beschikkingen”, waarbij alles weggedaan werd wat niet naar Gods wil was en alles gedaan werd zoals Hij het wilde hebben.

8. De volledige toewijding van enkelen

Het moet wel een heel grote teleurstelling voor Nehemia geweest zijn om te ontdekken dat de respons van de meerderheid van het volk maar oppervlakkig was en dat velen weer in hun oude wegen terugvielen, zodra hij zich omdraaide. Eljasib, de hogepriester, was hier een flagrant voorbeeld van (hoofdstuk 13). Ondanks alles wat Nehemia deed, bleven de werkelijke problemen bestaan. We lezen van aanvankelijk enthousiasme (2:18), van “het volk dat lust had om te werken” (4:6), maar ook van sommigen die ontmoedigd raakten (4:10) en van luie leiders (3:5). Deze dingen zijn ook in onze tijd maar al te waar.

Maar toen het erom ging Jeruzalem opnieuw te bevolken, want de stad was groot, maar de bevolking gering (7:4), lezen we dat er mensen waren “die vrijwillig in Jeruzalem gingen wonen” (11:1,2). Ongetwijfeld kostte hun dat persoonlijk veel (ze moesten alles loslaten en in de stad gaan wonen), en was het niet zonder groot gevaar, want Jeruzalem was het hoofddoel van de vijand. Een tiende van de bevolking werd door het lot aangewezen in de stad te gaan wonen, maar de enkelen die volledig toegewijd waren, *verkozen* het uit vrije wil. Het is van betekenis dat er een lijst gemaakt werd van allen die in Jeruzalem woonden. De Here let op alle dingen.

Conclusie

Het verlangen van Paulus om, in zijn dagen, toen er van alles begon mis te gaan in de gemeente, het geloof van Jezus te behouden, het echte christendom, vinden we weerspiegeld in het verlangen van Nehemia om de muren en poorten van Jeruzalem te bouwen. Deze waren, zoals we gezien hebben, de uiterlijke uitdrukking van de innerlijke, geestelijke toestand van Gods volk in die tijd. Hun verlangen en zorg kwamen voort uit de daadwerkelijke toestand van Gods volk, *zoals zij die zagen in het licht van hun hoge roeping*.

In hoeverre delen we hun verlangen en zorg voor de situatie in onze tijd? In hoeverre zijn wij ons bewust van de God-onterende toestand van de gemeente in onze tijd, met haar afgebroken muren van het getuigenis, als we haar beschouwen in het licht van wat het Nieuwe Testament zegt over hoe de gemeente behoort te zijn, zelfs hier op aarde? Uiteraard weten wij dat de heilige stad, die uit zuiver goud bestaat, met haar grote, hoge muren en twaalf poorten, bij de eeuwigheid hoort. Wij zijn geen perfectionisten die denken dat absolute volmaaktheid hier op aarde door ons of in de gemeente bereikt kan worden. Maar jagen we er in de Here naar om binnen te gaan in alles wat hier en nu mogelijk is (Col. 1:24-29)? Of aanvaardden we de situatie met zelfgenoegzaamheid alsof het er niet echt toe doet? De boodschap van Maleachi heeft, net als voor Nehemia's tijd, ook voor de onze een geweldige betekenis. Het wordt heel goed samengevat als een waarschuwing tegen "onbewuste corruptie". Het volk en zijn leiders waren blind voor hun ware morele en geestelijke toestand, evenals de gemeente in Laodicea. Zijn wij misschien ook blind?

Van aards standpunt gezien zou Paulus natuurlijk een mislukkeling genoemd kunnen worden, gezien de velen die hem en zijn onderricht aan het eind van zijn leven in de steek lieten (2 Tim. 1:15), en gezien het verhaal in de gemeente in de jaren na hem! Hetzelfde zou ook van Nehemia gezegd kunnen worden. Zijn getuigenis lijkt grotendeels tevergeefs geweest te zijn als we het zien in het licht van wat er in de eeuwen na hem gebeurde. Hetzelfde zou zelfs ook van de Here Jezus zelf gezegd kunnen worden. Hij stierf als een duidelijke mislukkeling, met maar een handjevol verbijsterde volgelingen. *Maar* we weten de heerlijke waarheid! Wie kan de geestelijke waarde en de gevolgen van Zijn totale overgave aan de wil en eer van Zijn Vader meten? We zien iets van diezelfde toewijding in mensen als Paulus en Nehemia. Zij zijn als bakens, die de weg wijzen aan allen die de wil van God willen doen. Het doel van God is tot nu toe altijd slechts gedeeltelijk in de geschiedenis hier op aarde en in dit leven verwezenlijkt. En dan nog alleen in een minderheid van Zijn volk. Dit blijkt glashelder uit de Schrift en uit de geschiedenis. Maar de bijdrage van deze minderheid is van onschatbare waarde in het goddelijke plan. Alleen de dag van de opstanding uit de doden zal de echte waarde van alles openbaren.

Het feit dat zoveel christenen heel tevreden schijnen te zijn in "Babylon", de plaats van verwarring (misschien door onwetendheid), is geen reden voor ons om niet in de voetstappen te treden van hen die naar Jeruzalem, de plaats van de wil van God, terugkeerden. Hoewel er geen altaar of

tempel in Babylon was en daarom slechts een beperkt getuigenis voor de ware God, toch had Hij Zijn volk niet verlaten. Hoewel de geschiedenis van het overblijfsel veel tragisch falen laat zien – want er is hier op aarde geen ontkomen aan de menselijke natuur – kwam Christus toch naar Jeruzalem en niet naar Babylon. Zij die “het geloof van Jezus behouden” maken zich klaar voor Zijn terugkeer.

Waar het geestelijk om ging ten tijde van Nehemia is, in nieuwtestamentische termen gesproken, de *kwaliteit* van het getuigenis van de gemeente. Er was geen sprake van een *stad* voordat de muren herbouwd waren en de poorten hersteld; er was alleen verwarring, zwakheid, tegenstrijdigheid en schande. Hoe indrukwekkend, geruststellend en uitdagend is het gezicht van een duidelijk afgebakende, ommuurde stad, “een stad, die op een berg ligt” (Mat. 5:14; Ps. 2:6). Dit is de roeping van de gemeente. Het Jeruzalem van Nehemia met zijn altaar, tempel en muren is een voorafschaduwing van de gemeente, waar Paulus voortdurend over schrijft en van het nieuwe Jeruzalem van Johannes.

Als we ons bewust zijn dat we *iets missen* in ons leven, of wanneer we als Zijn gemeente samenkomen en er is in ons hart niet het besef van *Zijn allesbeheersende tegenwoordigheid* en *levendmakend spreken*, maar eerder dat we alleen bezig zijn met de zo bekende vorm en luisteren naar levenloze woorden, dan weten we wat we moeten doen: Hem Zijn volle en rechtmatige plaats geven, als Heer in ons hart en leven en als Hoofd in onze samenkomsten en ons samenleven. Alles wat we doen is doelloos, tenzij Hij het levende Middelpunt ervan is. Dit is de sleutel om het “geloof van Jezus te behouden.”

“Op uw muren, o Jeruzalem, heb Ik wachters aangesteld ...” (Jes. 62:6-7).

T.L. Macartney